

Arrest

nr. 220 997 van 10 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 november 2018, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2019 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. VANDENDRIESCHE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 29/05/2018 werd ingediend door:

*Naam: E(...) D(...)
Voornaam: O(...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te (...)*

om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenoot, de genaamde D(...), D(... (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.' Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten voorgelegd:

- Loonfiches van tewerkstelling bij R(...) NV te Antwerpen voor de maand mei, juni 2018 op naam van de referentiepersoon*
- Loonfiches van tewerkstelling bij F(...) voor de maanden juni en juli 2018 op naam van betrokkene*

Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon sedert 2/07/2018 niet langer bij R(...) is tewerkgesteld. De voorgelegde loonfiches zijn dus achterhaald zodat, onafgezien van het inkomen dat er werd uit verworven, er dus geen rekening mee gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

In hoeverre de Belg heden opnieuw kan terugvallen op een vervangingsinkomen blijkt nergens uit het dossier. Ook een nieuwe tewerkstelling als werknemer of in zelfstandige activiteit is ons niet gekend. Nochtans komt het steeds toe aan betrokkene om het dossier te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren. De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig.

Gezien we geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belg is niet vastgesteld dat ze ontoereikend zijn en hoeft dus ook niet te worden bepaald welk bedrag ter beschikking hoort te zijn, in afwijking op de norm zoals verwoord in art. 40ter.

Het bewijs van tewerkstelling van betrokkene zelf, namelijk loonfiches van tewerkstelling bij F(...), kan daarbij niet in overweging worden genomen. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen (Arrest Raad Van State 232.612 van 20.10.2015 de inkomsten dienen deze van de Belg te zijn).

Betrokkene voldoet niet aan één van de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 40ter, 42, §1 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

“In de bestreden beslissing weigert verwerende partij het verblijf aan verzoeker wegens omdat referentiepersoon niet zou kunnen aantonen dat zij beschikt over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen. De referentiepersoon heeft loonfiches van R(...) NV voorgelegd voor de maand mei en juni 2018 in het kader van de aanvraag voor de verblijfskaart van verzoeker. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat met de voorgelegde documenten geen rekening dient te worden gehouden doordat de referentiepersoon sedert 2 juli 2018 niet langer actief is bij R(...) NV. Een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, §1 tweede lid Vw. is volgens verwerende partij overbodig gezien het gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Artikel 40ter Vw. bepaalt: (...). De bestaansmiddelenvoorwaarde komt voort uit artikel 7.1.c van de Gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging) :

“1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over: (...)

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

De verwerende partij is van oordeel dat de behoefteanalyse op grond van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is door een gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Art. 42, §1, tweede lid bepaalt: (...). Op grond van voorgaande bepalingen en het recent arrest nr. 199.458 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 februari 2018 ligt die verplichting echter bij verwerende partij. Het arrest bepaalt het volgende: “Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan in het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, is de overheid verplicht om “volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van openbare overheden.(cf Grondwettelijk Hof 26 september 2013, nr. 121/2013, B55.2)” In casu heeft verwerende partij nagelaten een behoefteanalyse te verrichten, ondanks de uitdrukkelijke verplichting die op haar rust. Door te stellen dat verwerende partij niet beschikte over alle relevante elementen om rekening te houden met de eigen behoeften van de referentiepersoon meent verzoeker dat verwerende partij haar beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid. Ondanks het feit dat de verwerende partij over onvoldoende informatie beschikte over het

inkomen van de Belgische referentiepersoon na juli 2018, rust op verwerende partij de verplichting om een behoefteanalyse te verrichten en om na te gaan of verzoeker zou moeten terugvallen op de sociale bijstand. Aldus schendt verwerende partij de artikelen 40ter en 42, §1 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.3. In de bestreden beslissing wordt omtrent de inkomsten van de referentiepersoon verwezen naar de voorgebrachte loonfiches voor de maanden mei, juni en juli 2018. Uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon sedert 2 juli 2018 niet langer werkzaam is bij Receptel. Het is niet kennelijk onredelijk

dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met voornoemde loonfiches bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Verzoeker betwist dit ook niet.

Nergens uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon kan terugvallen op een vervangingsinkomen, er is evenmin enige informatie over een eventuele nieuwe tewerkstelling. In de bestreden beslissing wordt betreffende de behoefteanalyse gemotiveerd: *“Bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren. De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig. Gezien we geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belg is niet vastgesteld dat ze ontoereikend zijn en hoeft dus ook niet te worden bepaald welk bedrag ter beschikking hoort te zijn, in afwijking op de norm zoals verwoord in art. 40ter.”* Gelet op het ontbreken van enig bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet diende de verwerende partij niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van diezelfde wet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende in casu dan ook geen verdere *“behoefteanalyse”* te doen of daarover verder te motiveren (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Een schending van de artikelen 40ter, 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve niet aangetoond. Het komt wel degelijk degene die een aanvraag indient toe om aan te tonen dat hij aan de gestelde voorwaarden voldoet en om, eventueel nadien, die aanvraag met alle nuttige documenten aan te vullen, temeer daar blijkt dat de tewerkstelling reeds op 2 juli 2018 werd beëindigd en de beslissing werd genomen op 26 november 2018. Indien de actuele toestand wijzigde, kwam het aan verzoeker toe om daarvan het bewijs te leveren. Verzoeker kan niet dienstig naar het arrest van de Raad verwijzen nu dit gaat om een andere situatie, namelijk waar het inkomen lager ligt dan het in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag en niet, zoals in dit geval, waar er een gebrek is aan stukken omtrent de huidige bestaansmiddelen.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC